

MENIP. – [1] Així doncs, tres mil estadis des de la Terra fins a la Lluna. Primera parada. Des d'allà, amunt fins al Sol, unes cinc-centes parasanges.¹ I la pujada des del Sol fins al firmament i la ciutadella de Zeus: això seria un dia sencer per a una àguila ben entrenada.²

AMIC. – Per les Gràcies, Menip! ¿Què són aquests càlculs astronòmics i aquestes mesures que fas com en veu baixa? Fa una estona que et segueixo i sento aquest discurs estafolari sobre sols i llunes, i això tan pesat dels estadis i les parasanges.

MENIP. – Company, no t'estranyis si et sembla que divago sobre temes aeris i estel·lars:³ estic fent un resum del meu últim viatge.

AMIC. – Llavors, estimat, ¿és que traçaves la ruta fent servir els astres, com els fenicis?

MENIP. – No, per Zeus! Era als astres mateix que feia el viatge.

AMIC. – Per Hèracles! Deus parlar d'un somni molt llarg. ¿No t'has adonat que dormies durant totes aquestes parasanges?

MENIP. – [2] ¿Et sembla que parlo d'un somni, jo, que acabo d'arribar del casal de Zeus?

AMIC. – ¿Com dius? ¿El nostre Menip ens arriba del cel, caigut de Zeus?⁴

MENIP. – Doncs sí, avui mateix vinc d'estar amb ell, amb el magnífic Zeus, i he vist i sentit coses extraordinàries. I si no t'ho creus, doncs m'alegro de gaudir d'unes experiències increïbles.

AMIC. – Però ¿com podria jo, diví i olímpic Menip, essent efímer i terrenal, dubtar d'un home estratosfèric i, per dir-ho com Homer, un dels celestes? Però digue'm una cosa, si et sembla bé: ¿de quina manera t'has elevat, i d'on has tret una escala d'aquesta llargada? Perquè, per l'aspecte, no t'assembles gaire al frigi aquell, almenys no tant per suposar que l'àguila t'ha raptat per fer-li de coper.⁵

MENIP. – És evident que te'n burles des de fa una estona. No em sorprèn que aquesta història estranya et recordi una falla,⁶ però no m'ha fet falta res per pujar: ni l'escala, ni convertir-me en la joguina de l'àguila. Tenia les meves pròpies ales.

AMIC. – Això que dius encara supera Dèdal, transformar-te en un falcó o una gralla...

MENIP. – Correcte, company, no vas pas errat. Jo mateix m'he fabricat aquell enginy dedàlic de les ales.

AMIC. – [3] Que temerari! ¿I no has tingut por de caure a l'aigua i acabar donant nom a un mar Menipeu, com el mar Icari?